

DANIEL COLE

Η
ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

4 χρόνια αργότερα...

Σάββατο 28 Ιουνίου 2014

3.50 π.μ.

Ο Γουλφ έψαχνε στα τυφλά να πιάσει το κινητό του, που με κάθε του δόνηση απομακρυνόταν στο πάτωμα από μελαμίνη. Αργά, το σκοτάδι άρχιζε να διαλύεται στα άγνωστα σχήματα του καινούργιου διαμερίσματός του. Τα ιδρωμένα σεντόνια κόλλησαν στο δέρμα του όταν σηκώθηκε από το στρώμα και πήγε προς το εκνευριστικό βουητό.

«Γουλφ» απάντησε, ανακουφισμένος που τουλάχιστον είχε πει σωστά το όνομά του, και έψαξε να βρει τον διακόπτη στον τοίχο.

«Ο Σίμονς είμαι».

Ο Γουλφ πάτησε τον διακόπτη και αναστέναξε βαριά όταν το αχνό κίτρινο φως τού θύμισε πού βρισκόταν· μπήκε στον πειρασμό να το κλείσει ξανά. Το μικροσκοπικό δωμάτιο αποτελούνταν από τέσσερις τοίχους, ένα φθαρμένο διπλό στρώμα στο πάτωμα και έναν μόνο γλόμπο. Το κλειστοφοβικό αυτό κουτί έβραζε χάρη στον σπιτονοικοκύρη του, που ακόμη δεν είχε βρει τον προηγούμενο νοικάρη για να πάρει το κλειδί του παραθύρου. Κανονικά αυτό δεν θα αποτελούσε πρόβλημα στο Λονδίνο· ωστόσο ο Γουλφ είχε καταφέρει να συμπέσει η μετακόμισή του με έναν από τους

σπάνιους καύσωνες της Αγγλίας, που κρατούσε σχεδόν δυο βδομάδες τώρα.

«Μη χαιρέσαι τόσο» είπε ο Σίμονς.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε ο Γουλφ και χασμουρήθηκε.

«Τέσσερις παρά δέκα».

«Δεν έχω ρεπό αυτό το Σαββατοκύριακο;»

«Όχι πια. Θέλω να έρθεις να με βρεις σε έναν τόπο εγκλήματος».

«Πού; Στο γραφείο σου;» ρώτησε ο Γουλφ μισοαστειευόμενος, καθώς δεν είχε δει το αφεντικό του να φεύγει από το γραφείο εδώ και χρόνια.

«Πολύ αστείο. Με άφησαν να βγω για το συγκεκριμένο».

«Τόσο σοβαρό, ε;»

Σιωπή στην άλλη άκρη της γραμμής κι έπειτα ο Σίμονς είπε: «Είναι πολύ σοβαρό. Έχεις στιλό;».

Ο Γουλφ ψαχούλεψε σε μια από τις στοιβαγμένες κούτες στην πόρτα και βρήκε ένα στιλό για να γράψει στη ράχη του χεριού του.

«Εντάξει. Λέγε».

Με την άκρη του ματιού του, πρόσεξε ένα φως να τρεμοσβήνει πάνω στα ντουλάπια της κουζίνας.

«Διαμέρισμα 108...» είπε ο Σίμονς.

Καθώς ο Γουλφ μπήκε στο κουζινάκι με τον φτωχό εξοπλισμό, τυφλώθηκε από τα μπλε φώτα που έμπαιναν δυνατά από το μικρό παράθυρο.

«...Τρίνιτι Τάουερς...»

«Χίμπαρντ Ρόουντ, Κέντις Τάουν;» τον διέκοψε ο Γουλφ, κοιτάζοντας από ψηλά μια ντουζίνα περιπολικά, δημοσιογράφους και ενοίκους που είχαν βγει από τα διαμερίσματά τους στο απέναντι κτίριο.

«Πού το ήξερες, διάολε;»

«Αστυνόμος είμαι».

«Επίσης μπορεί να είσαι ο νούμερο ένα ύποπτός μας. Κατέβα αμέσως».

«Κατεβαίνω. Μόνο να...» Ο Γουλφ σταμάτησε όταν συνειδητοποίησε ότι ο Σίμονς το είχε ήδη κλείσει.

Ανάμεσα στις διακεκομμένες λάμπεις, πρόσεξε το σταθερό πορτοκαλί φως του πλυντηρίου και θυμήθηκε ότι είχε βάλει τα ρούχα της δουλειάς μέσα πριν πέσει στο κρεβάτι. Κοίταξε τα δεκάδες πανομοιότυπα χαρτόκουτα μπροστά στους τοίχους.

«Γαμώτο».

Πέντε λεπτά αργότερα, ο Γουλφ έσπρωχνε για να περάσει ανάμεσα στο πλήθος των θεατών που είχαν μαζευτεί έξω από το κτίριό του. Πλησίασε έναν αστυνομικό και του έδειξε την ταυτότητά του, περιμένοντας να περάσει άνετα από την κορδέλα· ο νεαρός αστυφύλακας όμως άρπαξε την ταυτότητα από το χέρι του και την εξέτασε προσεκτικά, κοιτάζοντας επιφυλακτικά τον επιβλητικό άντρα που φορούσε σορτσάκι μαγικό και ξεθωριασμένο μπλουζάκι από την τουρ *Keep the Faith* των Bon Jovi, το 1993.

«Ο αρχιφύλακας Λέιτον-Φοκς;» ρώτησε δύσπιστα ο αστυφύλακας.

Ο Γουλφ μόρφασε στο άκουσμα του εξεζητημένου ονόματός του: «Αρχιφύλακας Φοκς, ναι».

«Σαν να λέμε... ο Φοκς του Μακελειού του Δικαστηρίου;»

«Γουίλιαμ είναι το μικρό μου όνομα... Μπορώ;» Ο Γουλφ έδειξε προς την πολυκατοικία.

Ο νεαρός έδωσε στον Γουλφ την ταυτότητά του και σήκωσε την κορδέλα να περάσει.

«Θέλετε να σας συνοδεύσω πάνω;» ρώτησε.

Ο Γουλφ κοίταξε κάτω το λουλουδάτο σορτσάκι του, τα γυμνά του γόνατα και τα παπούτσια της δουλειάς.

«Ξέρεις τι; Νομίζω ότι θα τα καταφέρω και μόνος μου».

Ο αστυνομικός χασκογέλασε.

«Τέταρτος όροφος» είπε στον Γουλφ. «Και προσοχή που ανεβαίνετε εκεί πάνω μόνος σας· είναι κωλογειτονιά».

Ο Γουλφ βαριαναστέναξε, διέσχισε τον διάδρομο, που μύριζε χλωρίνη, και μπήκε στο ασανσέρ. Τα κουμπιά για τον δεύτερο και τον πέμπτο όροφο έλειπαν και ένα καφέ υγρό είχε ξεραθεί σε ό,τι είχε απομείνει από τον πίνακα. Αφού επιστράτευσε όλες τις αστυνομικές του ικανότητες για να εξακριβώσει αν ήταν σκατά, σκουριά ή κόκα κόλα, χρησιμοποίησε το κάτω μέρος της μπλούζας του, το πρόσωπο του Ρίτσι Σαμπόρα, για να πατήσει το κουμπί.

Είχε βρεθεί σε εκατοντάδες ίδια ασανσέρ: άμορφα μεταλλικά κουτιά, που τα τοποθετούσαν τα δημοτικά συμβούλια σε εργατικές κατοικίες σε όλη τη χώρα. Δεν είχε επίστρωση στο δάπεδο, δεν είχε καθρέφτες, δεν είχε φώτα ή εξαρτήματα να προεξέχουν. Δεν υπήρχε απολύτως τίποτα που να μπορούν να καταστρέψουν ή να κλέψουν οι μη προνομιούχοι κάτοικοι από αυτό το εργαλείο που βελτίωνε άλλωστε τη δική τους ζωή, έτσι συμβιβάζονταν με αισχρολόγα γραμμένα με σπρέι στους τοίχους. Ο Γουλφ πρόλαβε μόνο να μάθει ότι ο Τζόνι Ράτκλιφ ήταν «εδώ» και «γκέι», προτού οι πόρτες ανοίξουν με έναν ήχο σαν γδάρσιμο στον τέταρτο όροφο.

Πάνω από μια ντουζίνα άνθρωποι περιφέρονταν στον σιωπηλό διάδρομο. Οι περισσότεροι έμοιαζαν ελαφρώς ταραγμένοι και κοίταξαν με αποδοκιμασία τα ρούχα του Γουλφ, εκτός από έναν ατημέλητο άντρα που φορούσε σήμα της Σήμανσης και έγραφε επιδοκιμαστικά σηκώνοντας τους αντίχειρές του καθώς ο Γουλφ περνούσε. Μια πολύ αμυδρή μα γνώριμη μυρωδιά γινόταν όλο και πιο έντονη όσο πλησίαζε ο Γουλφ στο κατώφλι της πόρτας

στο βάθος του διαδρόμου. Ήταν η αμίμητη μυρωδιά του θανάτου. Άνθρωποι που η δουλειά τους έχει να κάνει με τον θάνατο σύντομα συνηθίζουν το μοναδικό αυτό μείγμα ξινισμένου αέρα, κοπράνων, κάτουρου και σάρκας που αποσυντίθεται.

Ο Γουλφ έκανε ένα βήμα πίσω από την εξώπορτα ακούγοντας κάποιον να τρέχει μέσα. Μια νεαρή γυναίκα βγήκε από την ανοιχτή πόρτα, έπεσε στα γόνατα και ξέρασε στον διάδρομο μπροστά του. Περίμενε ευγενικά την κατάλληλη στιγμή να της πει να κάνει στην άκρη, όταν άκουσε και κάποιον άλλον να πλησιάζει. Ενστικτωδώς έκανε άλλο ένα βήμα πίσω και τότε η αρχιφύλακας Έμιλι Μπάξτερ σταμάτησε απότομα στην είσοδο.

«Γουλφ! Καλά μου φάνηκε ότι σε είδα να παραμονεύεις εδώ έξω» φώναξε μες στη σιωπή του διαδρόμου. «Σοβαρά τώρα, πόσο γαμάτο;»

Έριξε μια ματιά στη γυναίκα που ξερνούσε στο πάτωμα ανάμεσά τους. «Μπορείς να πας να ξεράσεις κάπου αλλού, σε παρακαλώ;»

Η γυναίκα σύρθηκε δειλά μακριά τους. Η Μπάξτερ έπιασε τον Γουλφ από το μπράτσο και τον οδήγησε όλο ενθουσιασμό στο διαμέρισμα. Κοντά μια δεκαετία νεότερη του, η Μπάξτερ ήταν σχεδόν στο ύψος του. Τα σκούρα καστανά μαλλιά της φαίνονταν μαύρα στο σκοτάδι του χολ και, όπως πάντα, ήταν βαμμένη με σκούρα χρώματα που έκαναν τα γοητευτικά μάτια της να φαίνονται αφύσικα μεγάλα. Φορούσε στενό πουκάμισο και κομφό παντελόνι, και τον κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω χαμογελώντας κοροϊδευτικά.

«Δεν μου είπε κανείς ότι σήμερα φοράμε χαλαρή ενδυμασία».

Ο Γουλφ αρνήθηκε να τσιμπήσει, ξέροντας ότι, αν παρέμενε σιωπηλός, εκείνη θα έχανε αμέσως το ενδιαφέρον της.

«Πόσο πολύ θα τσαντιστεί ο Τσέιμπερς που το έχασε αυτό;» είπε η Μπάξτερ χαμογελώντας πλατιά.

«Προσωπικά κι εγώ θα προτιμούσα μια κρουαζιέρα στην Καραιβική από ένα πτώμα» είπε ο Γουλφ, βαριεστημένος.

Η Μπάξτερ άνοιξε έκπληκτη τα τεράστια μάτια της. «Δεν σου είπε ο Σίμους;»

«Τι να μου πει;»

Τον οδήγησε μέσα από το πλήθος στο διαμέρισμα, το οποίο φωτιζόταν ελαφρώς από τη λάμψη πολυάριθμων στρατηγικά τοποθετημένων φακών. Αν και δεν ήταν αποπνικτική, η μυρωδιά γινόταν ολοένα πιο έντονη. Ο Γουλφ μπορούσε να καταλάβει ότι η πηγή της δυσοσμίας ήταν κοντά από τον αριθμό των μυγών που πετούσαν φρενιασμένες πάνω από το κεφάλι του.

Το διαμέρισμα ήταν ψηλοτάβανο, άδειο από έπιπλα και πολύ μεγαλύτερο από του Γουλφ, αλλά όχι πιο όμορφο. Οι κιτρινωποί τοίχοι ήταν γεμάτοι τρύπες, μέσα από τις οποίες τα απαρχαιωμένα ηλεκτρολογικά και η σκονισμένη μόνωση κρέμονταν ως το γυμνό πάτωμα. Ούτε το μπάνιο ούτε η κουζίνα φαίνονταν να είχαν ανακαινιστεί από τη δεκαετία του '60.

«Τι να μου πει;» τη ρώτησε ξανά.

«Αυτό είναι, Γουλφ» είπε η Μπάξτερ αγνοώντας την ερώτηση «η υπόθεση που σου τυχαίνει μια φορά στην καριέρα σου».

Ο Γουλφ ήταν αφηρημένος, υπολόγιζε στο μυαλό του το μέγεθος του δεύτερου υπνοδωματίου και αναρωτιόταν αν τον χρέωναν υπερβολικά για το χρέπι απέναντι. Έστριψαν τη γωνία και μπήκαν στο κατάμεστο σαλόνι. Σάρωσε αμέσως με το βλέμμα του το πάτωμα ανάμεσα στα διάφορα εξαρτήματα και τα ζευγάρια πόδια φάχγοντας να δει το πτώμα.

«Μπάξτερ!» φώναξε.

Η Μπάξτερ κοντοστάθηκε και στράφηκε ανυπόμονα προς το μέρος του.

«Τι δεν μου είπε ο Σίμους;»

Πίσω της, μια ομάδα ανθρώπων μπροστά σε ένα παράθυρο

που έφτανε ίσαμε το ταβάνι και δέσποζε στο δωμάτιο παραμέρισε. Προτού προλάβει η Μπάξτερ να απαντήσει, ο Γουλφ είχε οπισθοχωρήσει παραπατώντας, με το βλέμμα στυλωμένο σε κάποιο σημείο από πάνω τους, στη μοναδική πηγή φωτός που δεν είχε φέρει η αστυνομία: έναν προβολέα που έπεφτε σε μια σκοτεινή σκηνή...

Το γυμνό σώμα, παραμορφωμένο σε μια αφύσικη πόζα, έμοιαζε να αιωρείται τριάντα πόντους πάνω από τις τραχιές σανίδες του πατώματος. Η πλάτη του ήταν στραμμένη προς το δωμάτιο, κοιτάζε έξω από το πελώριο παράθυρο. Εκατοντάδες, σχεδόν άορατα, νήματα, που ήταν στερεωμένα σε δύο βιομηχανικούς μεταλλικούς γάντζους, το κρατούσαν στη θέση του.

Ο Γουλφ χρειάστηκε μια στιγμή για να συνειδητοποιήσει το πιο ανησυχητικό στοιχείο του σουρεαλιστικού σκηνικού που είχε μπροστά του: το μαύρο πόδι που ήταν προσαρτημένο στον λευκό κορμό. Μην μπορώντας να καταλάβει τι έβλεπε, προχώρησε κι άλλο. Καθώς πλησίασε, πρόσεξε τα τεράστια ράμματα που συγκρατούσαν τα παράταιρα μέλη, το δέρμα που τέντωνε στα σημεία όπου ήταν ραμμένο: ένα μαύρο αντρικό πόδι, ένα λευκό· ένα μεγάλο αντρικό χέρι στη μια πλευρά, ένα μαυρισμένο γυναικείο αντίστοιχα στην άλλη· μπερδεμένα κατάμαυρα μαλλιά κρέμονταν τρομακτικά πάνω από έναν λεπτό γυναικείο κορμό, ανοιχτόχρωμο με φακίδες.

Η Μπάξτερ βρέθηκε ξανά στο πλευρό του, απολαμβάνοντας εμφανώς την έκφραση αποστροφής στο πρόσωπό του:

«Δεν σου είπε... Ένα πτώμα – έξι θύματα!» ψιθύρισε εύθυμα στο αυτί του.

Ο Γουλφ χαμήλωσε το βλέμμα στο πάτωμα. Στεκόταν πάνω από το γκροτέσκο πτώμα, που φαινόταν πολύ πιο παράταιρο από κοντά, με τις ραφές ανάμεσα στα άκρα και στον κορμό να μοιάζουν ακόμα πιο παραμορφωμένες στα σημεία όπου το φως εναλλάσσόταν με τη σκιά.

«Τι δουλειά έχουν κιόλας εδώ οι δημοσιογράφοι;» Ο Γουλφ άκουσε τον αρχηγό του να φωνάζει γενικώς και αορίστως. «Μα τον Θεό, αυτό το τμήμα έχει πιο πολλές διαρροές και από τον Τιτανικό. Αν πιάσω κανέναν να τους μιλάει, βγαίνει σε διαθεσιμότητα!»

Ο Γουλφ χαμογέλασε, ξέροντας καλά ότι ο Σίμονς μόνο έπαιζε τον ρόλο του κλασικού αφεντικού. Γνωρίζονταν πάνω από μια δεκαετία και μέχρι το περιστατικό με τον Χάλιντ ο Γουλφ τον θεωρούσε φίλο. Πίσω από το βεβιασμένο νταηλίκι του, ο Σίμονς ήταν στην πραγματικότητα ένας έξυπνος, προστατευτικός και ικανός αστυνομικός.

«Φοκς!» Ο Σίμονς τον πλησίασε με μεγάλες δρασκειλιές. Συχνά κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια να μη φωνάξει τους υφιστάμενους του με τα παρατσούκλια τους. Ήταν σχεδόν τριάντα πόντους πιο κοντός από τον Γουλφ, γύρω στα πενήντα, και είχε πετάξει διευθυντική μπάκα. «Δεν μου είπε κανείς ότι σήμερα φοράμε χαλαρή ενδυμασία».

Ο Γουλφ άκουσε την Μπάξτερ να γελάει. Αποφάσισε να ακολουθήσει την ίδια τακτική που είχε χρησιμοποιήσει μαζί της και να αγνοήσει το σχόλιο. Μετά από μια αμήχανη σιωπή, ο Σίμονς στράφηκε στην Μπάξτερ.

«Πού είναι ο Άνταμς;» ρώτησε.

«Ποιος;»

«Ο Άνταμς. Ο καινούργιος προστατευόμενός σου.»

«Ο Έντμοντς;»

«Α, ναι, ο Έντμοντς.»

«Πού να ξέρω;»

«Έντμοντς!» φώναξε ο Σίμονς στο πολύβουο δωμάτιο.

«Δουλεύεις πολύ μαζί του;» ρώτησε σιγανά ο Γουλφ, μην μπορώντας να κρύψει την υποψία ζήλιας στη φωνή του, κάτι που έκανε την Μπάξτερ να χαμογελάσει.

«Έχω αναλάβει καθήκοντα νταντάς» ψιθύρισε. «Έχει μετατεθεί από το Τμήμα Οικονομικού Εγκλήματος, έχει δει ελάχιστα πτώματα. Μπορεί και να βάλει τα κλάματα μετά».

Ο νεαρός που διέσχιζε αδέξια το πλήθος κι ερχόταν προς το μέρος τους ήταν μόλις είκοσι πέντε ετών, αδύνατος σαν κλαράκι και με άφογη εμφάνιση, με εξαίρεση τα ατημέλητα πυρρόξανθα μαλλιά του. Κρατούσε ένα σημειωματάριο και χαμογέλασε πρόθυμα στον αρχιεπιθεωρητή.

«Πού βρίσκεται η Σήμανση;» ρώτησε ο Σίμονς.

Ο Έντμοντς γύρισε τις σελίδες στο τεφτέρι του.

«Η Έλεν είπε ότι η ομάδα τους δεν έχει βρει ούτε μια σταγόνα αίμα στο διαμέρισμα. Έχουν επιβεβαιώσει ότι τα έξι μέλη ανήκουν σε διαφορετικά θύματα και πως κόπηκαν πρόχειρα πιθανόν με πριόνι».

«Η... Έλεν είπε κάτι που να μην ξέρουμε ήδη;» είπε ο Σίμονς απότομα.

«Βασικά, ναι. Λόγω της απουσίας αίματος και της έλλειψης συστολής των αιμοφόρων αγγείων γύρω από τα σημεία όπου έγιναν οι ακρωτηριασμοί...»

Ο Σίμονς γύρισε τα μάτια του προς τα πάνω και κοίταξε το ρολόι του.

«...μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι τα μέλη αφαιρέθηκαν μετά τον θάνατο» ολοκλήρωσε ο Έντμοντς, δείχνοντας ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

«Φανταστική δουλειά, Έντμοντς» είπε ο Σίμονς σαρκαστικά προτού φωνάξει: «Μπορεί κάποιος να ακυρώσει, παρακαλώ, την ανακοίνωση για την εξαφάνιση άντρα χωρίς κεφάλι; Ευχαριστώ!».

Το χαμόγελο του Έντμοντς έσβησε. Το βλέμμα του Γουλφ συναντήθηκε με του Σίμονς και χαμογέλασαν χαιρέκακα. Και οι δύο είχαν υποστεί ανάλογους εξευτελισμούς στα χρόνια τους. Ήταν κομμάτι της εκπαίδευσης.

«Εννοούσα ότι σε όποιον ανήκουν τα χέρια και τα πόδια είναι κι αυτοί νεκροί. Θα ξέρουν περισσότερα όταν μεταφέρουν το πτώμα στο εργαστήριο» μουρμούρισε ο Έντμοντς αμήχανα.

Ο Γουλφ πρόσεξε την αντανάκλαση του πτώματος στα σκοτεινά παράθυρα. Καθώς συνειδητοποίησε ότι δεν το είχε δει από μπροστά, πήγε να κοιτάξει.

«Εσύ τι βρήκες, Μπάξτερ;» ρώτησε ο Σίμονς.

«Όχι και πολλά. Μικρή βλάβη στην κλειδαριά, πιθανόν την παραβίασαν. Έχουμε βάλει αστυνομικούς να ρωτήσουν τους γείτονες έξω, αλλά μέχρι στιγμής κανείς δεν είδε ούτε άκουσε τίποτα. Α, και τα ηλεκτρολογικά δεν έχουν πρόβλημα – όλες οι λάμπες έχουν αφαιρεθεί εκτός από αυτή πάνω από το θύμα... τα θύματα, σαν να είναι θεατρική σκηνή ξέρω γω».

«Εσύ τι λες, Φοκς, έχεις καμία ιδέα; Φοκς;»

Ο Γουλφ είχε σηκώσει το βλέμμα στο σκούρο πρόσωπο του πτώματος.

«Συγγνώμη, μας βαριέσαι;»

«Όχι. Συγγνώμη. Ακόμα και με τούτη τη ζέστη, αυτό το πράγμα μόλις τώρα αρχίζει να βρομάει, που σημαίνει ότι ο δολοφόνος είτε σκότωσε και τα έξι θύματα χθες βράδυ, πράγμα μάλλον απίθανο, ή φύλαγε τα πτώματα στον πάγο».

«Συμφωνώ. Θα βάλουμε κάποιον να ερευνήσει τις πρόσφατες διαρρήξεις σε αποθήκες-καταψύκτες, σουπερμάρκετ, εστιατόρια, οπουδήποτε υπάρχει βιομηχανικού μεγέθους κατάψυξη» είπε ο Σίμονς.

«Και δείτε αν κανένας από τους γείτονες άκουσε ήχο από τρυπάνι» είπε ο Γουλφ.

«Είναι αρκετά συνηθισμένος ήχος» ξεστόμισε ο Έντμοντς, μετανιώνοντας αμέσως όταν τρία ζευγάρια θυμωμένα μάτια στράφηκαν πάνω του.

«Αν αυτό είναι το αριστούργημα του δολοφόνου» συνέχισε ο

Γουλφ «με τίποτα δεν θα ρίσκαρε να του πέσει από το ταβάνι και να βρούμε μόνο έναν σωρό από μέλη όταν θα φτάναμε εδώ. Αυτοί οι γάντζοι πρέπει να είναι περασμένοι σε μεταλλικές δοκούς που μπορούν να σηκώσουν πολύ βάρος. Κάποιος θα τον άκουσε».

Ο Σίμονς έγνεψε συμφωνώντας:

«Μπάξτερ, βάλε κάποιον να το κάνει».

«Αρχηγέ, μπορώ να σε κλέψω μια στιγμή;» ρώτησε ο Γουλφ, καθώς η Μπάξτερ και ο Έντμοντς απομακρύνονταν. Έβαλε ένα ζευγάρι γάντια μίας χρήσης και απομάκρυνε μια τούφα μπλεγμένα μαύρα μαλλιά από το πρόσωπο της αποτρόπαιας φιγούρας. Το πρόσωπο ήταν πρόσωπο άντρα. Τα μάτια ανοιχτά, η έκφραση ανησυχητικά ήρεμη δεδομένου του εμφανώς βίαιου τέλους που είχε το θύμα. «Σου θυμίζει κάποιον;»

Ο Σίμονς έκανε τον γύρο, στάθηκε κοντά στον Γουλφ δίπλα στο παράθυρο και έσκυψε για να εξετάσει καλύτερα το σκούρο πρόσωπο. Μετά από λίγο, ανασήκωσε τους ώμους.

«Ο Χάλιντ είναι» είπε ο Γουλφ.

«Αδύνατον».

«Όντως αδύνατον;»

Ο Σίμονς κοίταξε ξανά το άψυχο πρόσωπο. Σταδιακά η έκφραση αμφιβολίας έδωσε τη θέση της σε μια έκφραση βαθιάς ανησυχίας.

«Μπάξτερ!» φώναξε. «Θέλω να πάτε με τον Άνταμς...»

«Έντμοντς».

«...στη φυλακή Μπέλμαρς. Ζητήστε από τον διευθυντή να σας οδηγήσει αμέσως στον Ναγκίμπ Χάλιντ».

«Τον Χάλιντ;» ρώτησε έκπληκτη η Μπάξτερ, κοιτάζοντας άθελά της τον Γουλφ.

«Ναι, τον Χάλιντ. Και να μου τηλεφωνήσετε μόλις τον δείτε ζωντανό. Φύγατε!»

Ο Γουλφ κοίταξε την πολυκατοικία του απέναντι. Πολλά από τα παράθυρα παρέμεναν σκοτεινά, σε άλλα υπήρχαν ενθουσιασμένα πρόσωπα, άνθρωποι που τραβούσαν με τα κινητά τους το θέαμα που εκτυλίσσόταν κάτω, πιθανόν ελπίζοντας να καταγράψουν κάτι φρικαλέο για να δείξουν στους φίλους τους το πρωί. Το ελάχιστο φως στον τόπο του εγκλήματος δεν τους επέτρεπε να δουν μέσα, διαφορετικά το σημείο όπου βρίσκονταν θα θεωρούνταν πρώτη τάξεως παρατηρητήριο.

Ο Γουλφ μπορούσε να δει μέσα στο διαμέρισμά του, λίγα παράθυρα πιο πέρα. Στη βιασύνη του είχε αφήσει όλα τα φώτα αναμμένα. Ακόμα κι από αυτή την απόσταση, διέκρινε ένα χαρτόκουτο στο κάτω μέρος της στοίβας με τις λέξεις «Παντελόνια και Πουκάμισα» γραμμένες πάνω του.

«Αχά!»

Ο Σίμονς πλησίασε ξανά τον Γουλφ και έτριψε τα κουρασμένα μάτια του. Στάθηκαν αμίλητοι, εκατέρωθεν του κρεμασμένου πτώματος, παρατηρώντας τα πρώτα σημάδια του πρωινού να βεβηλώνουν τον σκοτεινό ουρανό. Ακόμα και πάνω από τον θόρυβο στο δωμάτιο, μπορούσαν να ακούσουν το ήρεμο κελάγημα των πουλιών έξω.

«Τι λες, είναι το πιο αποκρουστικό θέαμα που έχεις δει στη ζωή σου;» αστειεύτηκε κουρασμένος ο Σίμονς.

«Το δεύτερο, με μικρή διαφορά» απάντησε ο Γουλφ, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από το κομμάτι του βαθυγάλανου ουρανού που ολοένα απλωνόταν.

«Το δεύτερο; Θέλω άραγε να μάθω τι είναι χειρότερο από αυτό... αυτό το πράγμα;»

Ο Σίμονς κοίταξε άλλη μια φορά διστακτικά τα παράταιρα μέλη που κρέμονταν ενωμένα.

Ο Γουλφ χτύπησε απαλά το τεντωμένο δεξί χέρι του σώματος. Η παλάμη έδειχνε χλωμή σε σχέση με το υπόλοιπο μαυρισμένο

δέρμα και τα μοβ νύχια με το άψογο μανικιούρ. Δεκάδες νήματα σαν μετάξι στήριζαν το απλωμένο χέρι και άλλα τόσα κρατούσαν τον δείκτη τεντωμένο.

Έλεγξε για να βεβαιωθεί ότι δεν άκουγε κανείς και τότε έσκυψε και ψιθύρισε στον Σίμονς:

«Δείχνει το παράθυρό μου».

ΤΟ ΜΟΝΟ ΘΡΙΛΕΡ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΦΕΤΟΣ

ΞΕΙ ΘΥΜΑΤΑ Απέναντι από το διαμέρισμα του αστυνομικού Γουίλιαμ Φοκς, γνωστού με το παρατσούκλι Γουλφ, που έχει πρόσφατα επανέλθει στο Σώμα μετά από εγκλεισμό σε ψυχιατρική κλινική, εντοπίζεται μια ανθρωπίνη μαριονέτα που αποτελείται από τα μέλη έξι δολοφονηθέντων ανθρώπων.

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ Ο δολοφόνος Μαριονετίστας, μέσω της πρώην συζύγου του Γουλφ, που είναι δημοσιογράφος, στέλνει φωτογραφίες από τον τόπο του εγκλήματος, καθώς και μια λίστα με έξι επόμενους στόχους και τις ημερομηνίες εκτέλεσής τους. Τελευταίος στη λίστα είναι ο ίδιος ο Γουλφ...

ΚΑΝΕΝΑΣ ΥΠΟΠΤΟΣ Ενώ τα ΜΜΕ τρελαίνονται και αναμεταδίδουν και την παραμικρή λεπτομέρεια σχετικά με την υπόθεση, η Αστυνομία καλείται να ταυτοποιήσει τα θύματα που αποτελούν τη Μαριονέτα, να προστατεύσει τους στοχοποιημένους πολίτες, να εντοπίσει τον δολοφόνο και να σταματήσει τη δράση του μέσα σε δεκαπέντε μέρες.

Μια κούρσα με τον χρόνο, ενώ όλος ο κόσμος παρακολουθεί με κομμένη την ανάσα.

Ένα εξαιρετικό θρίλερ που διαβάζεται με μια ανάσα.

M. J. ARLIDGE
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ SUNDAY TIMES
ΤΟ ΠΙΟ ΠΟΛΥΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ
ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ ΤΟΥ 2017

**ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ**

Ένα ιδιοφυές
στη λύση του μυστηρίου.
SOPHIE HANNAH
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ